ἄφηνε τὰ χρήματά της!

—Κι' εἶνε πολλά ; ρώτησε ἡ νέα.

—Γιὰ μένα εἶνε πολλὰ! ἀπάντησε ὁ Ἄλλαν. Ἑκατὸ χιλιάδες λίρες κι' ἕνα κτῆμα στὸ Σέσσεξ.

—Σὲ συγχαίρω μ' ὅλη τὴν καρδιά μου! εἶπε ἡ νέα μ' ἀδιαφορία. Φαντάζομαι πῶς θὰ σὲ χάσουμε τώρα ἀπ' ἐδῶ ;

—Ἐξαρτᾶται!... Ἀλλὰ ἔχω καὶ κάτι ἄλλο νὰ σοῦ πῶ Ζίλντα... Σ' ἀγαπῶ καί...

—Αὐτὸ τὸ εἶχα φανταστῆ! ἀπάντησε ἡ νέα. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ μοῦ τὸ πῆς, τώρα μονάχα. Τώρα ποὺ ἔγινες πλούσιος ; Μήπως φαντάστηκες πῶς εἶμαι γιὰ πούλημα ;... Φυσικά, ἡ εὐγενὴς χειρονομία σου ἔπρεπε νὰ μὲ κολακέψῃ, ὅπως θὰ κολάκευε κάθε φτωχὴ νέα ποὺ ἐργάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ! Ἡ σκέψις σου ὅμως, πῶς μπορεῖς νὰ μ' ἀγοράσῃς, μὲ κάνει ν' ἀρνηθῶ νὰ σὲ παντρευτῶ!

—Τότε, γιατὶ μ' ἀπόφευγες, ὅταν ἤμουν ἀκόμα ἕνας φτωχὸς τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος ; Τὸ φέρσιμό σου, μ' ἔκανε νὰ ὑποθέσω πῶς δὲν θὰ μὲ ἤθελες γιὰ σύζυγο, γιατὶ ἤμουν φτωχός!...

—Μὲ παρεξήγησες, Ἄλλαν! Δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ νομίζεις. Ἔχω λόγους ποὺ μ' ἐμποδίζουν νά...

Καὶ χωρὶς ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της, ἔφυγε γρήγορα ἀφήνοντάς τον ἄφωνο καὶ κατάπληκτο...

. . . . . .

Τὴν ἑπομένη ἦταν Σάββατο, κι' ἔτσι τὸ ἀπόγευμο, ὁ Ἄλλαν νοίκιασε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τράβηξε ἴσια στὸ Χάρμπουρ-Κώρτ, στὸ Σέσσεξ.

Μιὰ γρηὰ οἰκονόμος τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὸν δέχτηκε μὲ τὴ συνηθισμένη φιλοφροσύνη ποὺ ἔχουν οἱ παληοί, πιστοὶ ὑπηρέτες πρὸς τοὺς κυρίους των. Κατόπιν τὸν ἔμπασε στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ, ἀπάνω σ' ἕνα χαμηλὸ τραπέζι, μπροστὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι, τὸ τσάϊ ἦταν κιόλας σερβιρισμένο.

—Ἀ! τί ὤμορφα ποδνε ἐδῶ μέσα! εἶπε ὁ Ἄλλαν μ' εἰλικρινῆ εὐχαρίστησι.

Κι' ἐνῶ κύτταζε ὁλόγυρά του, τὴν παλιὰ καὶ πλούσια ἐπίπλωσι, τὰ λεπτὰ σκαλιστὰ ἀσημικὰ καὶ τὴν ὤμορφη θέα ἀπὸ τὰ παράθυρα, συλλογιζόταν μὲ κρυφὸ καϋμό, πόσο εὐτυχὴς θὰ ἦταν, ἂν μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἐκεῖ μὲ τὴ Ζίλντα..

—Ναί! εἶπε ἡ οἰκονόμος, εἶνε πολὺ ὡραῖο τὸ σπίτι!... Θέλετε νὰ πάρετε τὸ τσάϊ σας μὲ τὴ μίσσις Ἔρικσεν ;

—Τὴ μίσσις Ἔρικσεν ; ρώτησε ὁ Ἄλλαν παραξενεμένος.

—Μάλιστα, σέρ! Εἶνε ἡ κυρία, ἡ ὁποία συντρόφευε τὴ μακαρίτισσα τὴ θεία σας καὶ τὴν περιποιήθηκε στὴν ἀρρώστεια της. Θὰ μείνῃ ἐδῶ ὡς τὴ Δευτέρα.

—Ἀ!... Δὲν ἤξερα! εἶπε ὁ Ἄλλαν. Βεβαίως, θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ πάρω τὸ τσάϊ μαζύ της.

Σὲ λίγο, ἡ μίσσις Ἔρικσον μπῆκε στὴ σάλλα κι' εἶπε κάπως ἀπότομα :

—Μίστερ Βεϊνράϊτ, εἶμαι ἡ μόνη πραγματικὴ φίλη τῆς θείας σας. Ἐγὼ τῆς στάθηκα στὰ τελευταῖα της...

—Ἀ! Ναί ; ἔκανε ὁ Ἄλλαν στενοχωρημένος ἀπὸ τὸν τρόπο της. Βλέπετε, ἐγώ, γνώριζα τόσο λίγο τὴ θεία μου. Καὶ φυσικὰ ἦταν καταπληκτικὴ ἡ εἴδησις ὅτι...

—Ὅτι εἶστε κληρονόμος της, ἔ ; Ἀντιλαμβάνεστε βέβαια πῶς δὲν σᾶς ἀξίζει!

—Ναί! Τὸ ὁμολογῶ! εἶπε ὁ νέος.

Ἡ μίσσις Ἔρικσον σερβίρισε τὸ τσάϊ κι' ἐνῶ ἔτρωγε, ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις στὸν Ἄλλαν, γιὰ τὴν ἐργασία του καὶ τὶς ἐλπίδες του γιὰ τὸ μέλλον. Κατόπιν τοῦ εἶπε ἔξαφνα κι' ἀπότομα :

—Ὡστόσο, πρέπει νὰ σᾶς πῶ, πῶς ἂν κάνατε ὄνειρα γιὰ νὰ ζήσετε μιὰ τεμπέλικη ζωὴ στὸ μέλλον μὲ τὰ χρήματα τῆς θείας σας...

—Μὰ δὲν σκοπεύω νὰ ζήσω μιὰ τεμπέλικη ζωή, ὅπως λέτε...

—Ἀφῆστε τα αὐτά! Τὰ ἔχω! Ὅλοι ἔτσι λένε στὴν ἀρχή!... Ἀλλὰ ἀκοῦστε : Γελαστήκατε, φίλε μου, ἂν νομίζετε πῶς σεῖς εἶστε ὁ κληρονόμος τῆς θείας σας. Ἡ μακαρίτισσα κι' ἀγαπητὴ φίλη μου, μιὰ βδομάδα προτοῦ πεθάνει εἶχε κάνει μιὰ ἄλλη διαθήκη, στὴν ὁποία ἀφήνει σὲ μένα ὅλη τὴν περιουσία της... Τὴν ἔφερα μάλιστα μαζύ μου γιὰ νὰ τὴν ἰδῆτε. Ὁ δικηγόρος της δὲν ἔλαβε γνῶσι ἀκόμα, ἀλλὰ αὔριο θὰ εἰδοποιηθῆ.

Σαστισμένος, ὁ Ἄλλαν πῆρε τὸ χαρτὶ ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ μίσσις Ἔρικσον καὶ τὸ διάβασε. Ἦταν μιὰ διαθήκη μὲ χρονολογία 14 Δεκεμβρίου τοῦ 1934, στὴν ὁποία διώριζε γενικὴ κληρονόμο, τὴ φίλη της, ἀμείβοντάς την γιὰ τὶς περιποιήσεις της.

Δυὸ μάρτυρες εἶχαν ὑπογράψει.

—Λοιπόν ; Τί σκέπτεστε νὰ κάνετε ; ρώτησε ἡ μίσσις Ἔρικσον, κυττάζοντάς τον κατάματα.

—Μὰ τί θέλετε νὰ κάνω ; μίσσις Ἔρικσον ; εἶπε ὁ νέος, ὁ ὁποῖος μὲ κρυφὴ χαρὰ σκεπτόταν πῶς τώρα πειὰ ἡ Ζίλντα δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Θὰ ἐπιστρέψω στὴν Τράπεζά μου καὶ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ ἐργάζωμαι ὅπως πρῶτα..

—Καὶ δὲν θὰ προσβάλλετε τὴ διαθήκη ; ρώτησε ἡ μίσσις Ἔρικσον μ' ἀπορία

—Ὄχι, βέβαια! Γιατὶ νὰ ξοδέψω ἄδικα τὰ χρήματά μου, ἐφόσον ἡ διαθήκη εἶνε ἐν τάξει!... Μὲ συγχωρῆτε, μίσσις Ἔρικσον, ἀλλὰ νομίζω πῶς πρέπει νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως στὸ Λονδῖνον!...

Ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ὁ Ἄλλαν συλλογιζόταν πῶς μπορεῖ νὰ ἦταν ὡραῖο τὸ Χάρμπουρ-Κώρτ, κι' οἱ ἑκατὸ χιλιάδες λίρες, μὰ προτιμοῦσε νὰ ζήσῃ μιὰ μέτρια ζωὴ μὲ τὴν ἀγαπημένη του, παρὰ χωρὶς αὐτὴν μ' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου.

Ἡ Ζίλντα δὲν φάνηκε νὰ παραξενευτῆκε, ὅταν τὸν εἶδε ποὺ ἐπέστρεψε τόσο ἀνέλπιστα καὶ μόνη της, τὸν ἀκολούθησε μετὰ τὸ δεῖπνο στὸ μικρὸ σαλονάκι.

—Λοιπόν ; τὸν ρώτησε, ὅταν βρέθηκαν μόνοι.

Ὁ Ἄλλαν τῆς διηγήθηκε τί εἶχε συμβῆ.

—Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε μιὰ ἄτιμη ἀπάτη! φώναξε ἡ νέα. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω!...

—Ὦ, Ζίλντα, σοῦ εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια! εἶνε ὁ Ἄλλαν πειραγμένος, δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι πῶς ἐγώ...

—Ξέρω πῶς εἶσαι ἕνας βλάκας! τὸν διέκοψε ἡ Ζίλντα. Μὰ δὲν κατάλαβες λοιπόν, πῶς ἡ δεύτερη αὐτὴ διαθήκη εἶνε ἄκυρος! Κι' ὅτι ἡ γρηὰ θεία σου, ξεμωραμένη καθὼς ἦταν στὸ τέλος της, τὴν ὑπέγραψε, ἐπηρεασμένη ἀπὸ κάποιον ποὺ τὴν ξεγέλασε ;

—Θεέ μου! φώναξε ὁ Ἄλλαν κατάπληκτος. Πῶς τὸ ξέρεις ;

—Τὸ ξέρω, γιατὶ ἡ μίσσις Ἔρικσον εἶνε ἡ μητέρα μου! εἶπε ἡ νέα σταθερά. Ἐκείνη μ' ἔπεισε νὰ ἔρθω ἐδῶ, ὅταν ἔμαθε πῶς ἐσὺ ἤσουν ὁ κληρονόμος τῆς φίλης της. Μ' ἔστειλε γιὰ νὰ σὲ καταφέρω νὰ μὲ πάρῃς γυναῖκα σου... Στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε ἀστεῖο κι' ἦρθα... Μὰ ὅταν σὲ γνώρισα καλύτερα, ἄλλαξα γνώμη. Δὲν μποροῦσα νὰ σὲ ἀπατήσω τόσο ἄτιμα! Κόντεψα νὰ σοῦ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡ περηφάνειά μου μὲ συγκράτησε. Τότε ἔγραψα στὴ μητέρα μου καὶ τῆς εἶπα πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ κάνω τέτοιο πρᾶγμα! Ἐκείνη ξέρει τὸν χαρακτῆρα μου καὶ κατάλαβε πῶς θὰ ἔχανε τὸ παιχνίδι της. Φυσικά, οὔτε ἀπάντησε στὸ γράμμα μου, μόνο φρόντισε νὰ ἐξασφαλιστῆ ἀλλοιῶς.. Ὡστόσο, πρόσθεσε ἡ νέα μὲ ταραχή, μὴ κρίνεις αὐστηρὰ τὴ μητέρα μου! Ὦ! Ἂν ἤξερες! Περάσαμε ἀπὸ τόσες φτώχειες καὶ δυστυχίες!... Μὲ καταλαβαίνεις, Ἄλλαν, πιστεύω ;...

Ὁ νέος συγκατάνευσε σιωπηλά, κι' ἡ Ζίλντα ἐξακολούθησε :

—...Αὔριο κιόλας θὰ φύγω γιὰ τὸ Χάρμπουρ-Κὼρτ καὶ θ' ἀναγκάσω τὴ μητέρα μου νὰ καταστρέψῃ αὐτὴ τὴν ἄκυρη διαθήκη, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ τὴ στείλῃ στὴ φυλακή. Φυσικά, θὰ γίνῃ μιὰ φοβερὴ σκηνὴ μεταξύ μας... μά, λίγο μὲ νοιάζει!...

—Ὄχι! Δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ σκηνή! εἶπε ὁ Ἄλλαν. Ἡ μητέρα σου ἤξερε πολὺ καλὰ πῶς ἡ διαθήκη εἶνε ἄκυρη. Κι' ἂν τῆς τὸ ἔλεγα, εἶμαι βέβαιος, πῶς τὴν ἴδια στιγμὴ θὰ τὴν κατάστρεφε καὶ θὰ μοῦ ζητοῦσε συγγνώμη...

—Ἀλλά... γιατὶ δὲν τῆς τὸ εἶπες, Ἄλλαν ;

—Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι εἶχα σχηματίσει τὴ γνώμη, πῶς ἂν ἤμουν πλούσιος, δὲν θὰ μὲ παντρεύοσουν ποτέ!

—Ἐγὼ δὲν σοῦ εἶπα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα! διαμαρτυρήθηκε ἡ Ζίλντα.

—Τότε, εἶπε ὁ Ἄλλαν τρυφερά, θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πρῶτα πῶς θὰ μὲ παντρευτῆς καὶ κατόπιν βλέπουμε ἂν μὲ προτιμᾶς φτωχὸ ἢ πλούσιο!

—Σύμφωνοι! εἶπε ἡ Ζίλντα, γέρνοντας μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας στὴν ἀγκαλιά του.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Η ΧΗΡΑ Η ΚΑΚΟΜΟΙΡΑ

Στοργικὴ φίλη παρηγορεῖ μιὰ εὐαίσθητη χήρα, ἡ ὁποία ξεφωνίζει μπρὸς στὸ φέρετρο τοῦ συζύγου της :

—Ἔλα λοιπόν, Καίτη μου... Μὴν κάνεις, ἔτσι... Ὀλίγη ἀξιοπρέπεια στὴ θλῖψι σου, ἐπιτέλους!... Κι' ὑπομονή!

—Μὰ μήπως τὸ θέλω κι' ἐγώ, καϋμένη ;... Ξέρεις πόσο εἶμαι νευρική, καὶ πόσο ταράζομαι μὲ τὸ... ΠΑΡΑΜΙΚΡΟ!...